(HZ.ALİ(A.S

BİSAT ZAMANINDA HZ.ALİ(A.S).3

Bu bölümde Hz. Ali (a.s)ın bisat dönemindeki yaşantısına girmeden önce Hz. Resulullah (s.a.s)in bisatına kısaca değinmek gerektiğinden önce o Hazretin bisatı hakkında daha sonra sözü Hz. İmam Ali (a.s)ın kısaca bir açıklama yapacağız ve bu dönemdeki yaşantısına çekerek Hz. İmam Ali (a.s)ın bu dönemdeki önemli rölü üzerinde duracağız.

Hz. Resulullah gençlik döneminde genellikle o günün pisliklerle dolu toplumundan uzlet ederek yalnız başına tefekkür ve ibadete meşgul olup vaktini yaratılışın düzeni tabiatin genel kanunları ve varlık aleminin sırları üzerinde inceleme yapmakla geçiriyordu.

Hazret kırk yaşına gelince uzlet ve ibadet yeri olan Hira dağında ebediyet nurundan bir ışık Hazretin mübarek kalbini aydınlattı.
Yaratılışın gizli sırrından bir kapı hazretin yüzüne açıldı. Mübarek dili hakikat sırrını konuşmaya başladı ve o halkı hidayet ve irşad etmekle görevlendirildi.

Bundan sonra artık hazreti Resulullah (s.a.s) karşılaştığı her şeyden hakikat kokusunu duyuyor ve bulunduğu her yerde ve gördüğü her şeyde hakikat nurunu müşahide ediyordu. Çoşkun bir kalbe sahipti ama aynı zamanda dili suskundu. Fakat melekuti siması şairin şu beytinde belirttiği gerçeğe mazhar idi.
Ben yorgun yüreklinin içinde bilmem ne var ki,

Ben susmuşum ama o nale ve fığan etmektedir.
Hazret bazen kendi sırrını hatıceye açıyor ve diğerkimselerden gizliyordu. O da hazrete kendi sözleriyle yardımcı olmağa çalışıyordu. Bir süre durum döyle devam etti. Ancak bir gün Hira dağında ona bir sesin şöyle seslendiğini duydu:
- Ey Muhammed oku:
Çevap verdi:
- Ne okuyayım:

Cevap geldi:

– O ku o Rabbinin ismiyle ki yaratmıştır. O insanı pıhtılaşmış bir kandan yaratmıştır. Oku ve senin Rabbın daha yücedir o ki, kalem ile öğretmiştir. İnsan bilmediği şeyleri öğretmiştir..."

O hazretin mübarek gönlüne gayıp aleminden ilahi nur saçmaya başlayınca hazret titremeye başladı ve hiradan ayrıldı. Ancak her nereye bakıyorduysa o nuru görüyordu. Müzterip bir halde evine geldi. Ancak mübarek vucudu titriyordu. Haticeye benim üzerimi ört dedi. Hatice hemen hazretin üzerini örttü. Bu halde hazret uykuya daldı. Ancak kendine gelir gelmez ona şu ayetlerin nazil olduğunu gördü:

Ey elbiselere bürünmüş olan kalk da korkut, Rabbini Büyüklükle an elbiseni temizle putlardan çekin ve bir şeyi, daha fazlasını elde etmek için ve başa kalcarak verme.

Rabbin için sabret"
Fakat böyle bir daveti yaymak kolaylıkla mümkün değildi. zira bu inanç sistemi Arap kavminin ve diğer milşletlerin itikadi ilkeleriyle çelişiyordu. Bu davet Arap milleti başta olmak üzere bütün insanların toplumsal ve dini açıdan kutsal saydıkları şeyleri aşağılıyordu.

Bu yüzden ister yakın ister uzak bu daveti duyan her kes ona karşı cephe alıp muhalefet etmeğe başladı. Hatta hazretin yakın akrabaları bile hazret; karşı çıkıp alaya aldılar. Ancak bütün bunlara rağmen ilahi cezbe hazretin bütün varlığını sarmış ve hazret de bu büyük ilahi nimete karşı hak Teala'ya hamd ve şükürle meşkuldu.

Hz. Ali (a.s) Hz. Resulullah'ın peygamberliğe seçildiğinden haberdar olduğu ilk andan itibaren islam dinini kabul edip Hz. Resulullah'ın iteatina koyuldu. Hz. Ali (a.s) Hz. Resulullaha iman eden ilk erketir. Bu bütün Ehli sünnet tarihci ve hadis yazarlarının tastik ettikleri bir gerçektir. Nitekim muhibbiddın Taberi zehairül Uleba kitabında Ömer'den şöyle dediğini rivayet ediyor:

Ben, Ebu ubeyde, Ebu Bekir ve bir grup cemaat birarada idik. Bu arada Hz. Resulullah (s.a.s) Ali bin Ebu Talib'in omuzuna vurarak şöyle dedi: Ey Ali sen müminlerin ilk iman getirenisin ve sen müslümanların ilk islamı kabul edenisin ve sen bana oranla harunun musaya oranla olan mevkisine sahipsin"
Yine tarih yazarları şöyle yazmışlardır: Hz. Resülullah Pazartesi günü mebus olmuştur. Ali (a.s)ise sali günü islamı kabul etmiştir."

Yine Süleymani Balhi yenabı-ül meveddet kitabının 12. bölümünde Enes bin malikten naklettiği bir hadiste Hz. Resulullahın şöyle buyurduğunu yazıyor: "Melekler

yedi yıl yalnızca bana ve Ali'ye selavat gönderdiler (Allah'dan rahmet dilediler) zira bu süre içerisinde ben ve Ali hariç kimseden Allah'ın birliğine şehadet getirme göğe yükselmemişti." , Hazreti Ali (a.s)in kendiside muaviyenin övünmesine cevap olarak yönderdiği şu şiir de kendisinin ilk islamı kabul eden kimse olduğuna işaret etmiştir:

Hepinizden önce islamı kabül ettim.
Oysa küçük çocuktum ve bülüğ çağıma ermemiştim"
Bundan başka Hz. Resulullah Allah'ın emri gereği kendi yakın akrabalarını davet edip resmen onları islam dinine davet ettiği günde on yaşında olan Hz. Ali (a.s)dan gayri hiç bir kimse hazretin davetine müsbet cevap vermedi. Hz. Resulullahda o mecliste Hz. Ali (a.s)ın imanını kabul edip mecliste hazır bulunanlara hazreti kendisinden sonra yerin oturacak olan halifesi olarak tanıttı. Tarih yazarları bu olayı şöyle kaydemişlerdir:

Hz. Resulullah'a "yakın akrabalarını korkut" ayeti nazil olunca, hazret Ebd-ül müttelip çocuklarını davet edip Ebu Talib'in evinde topladı. Onlar kırk kişi idiler "Kendisinin davetinin doğruluğunu kanıtlamak amacıyla bir mucize göstermek için bir koyun budunu 700 kıram buğday ve üç kilosütle pişirip yemek hazırlamalarını emretti.

Oysa onlardan biri bunun bir kaç katını bir oturumda yiyiyordu. Yemek hazırlanınca oraya davet edilenler gülmeğe başlayıp Muhammed bir kişinin yemeğini bile hazırlamamış dediler. Hz. Resulullah: Allah'ın ismiyle, yeyin buyurdu. O yemeği yeyip hepsi doyunca, Ebu lehep Bu muhammed'in size yaptığı bir sihri idi dedi.

Bu arada Hz. Resulullah ayağa kalkıp bir giriş konuşmas yaptıktan sonra şöyle buyurdu: Sonra şöyle buyurdu: "Ey Ebdul Müttelip oğulları Allah'u Teala beni bütün halke genel olarak ve size de özel olarak peygamber olarak göndermiş ve bana "yakın akrabalarını korkut" emrini vermiştir.

Ben de sizi dile hafif olup terazuda ağır olan iki söze davet ediyorum. Eğer onları kabul edersenizse, Ara ve gayri araba hakim olursunuz, bütün ümmetler sizi emrinize girerler, onlarla cennete girer ve onlarla cehennem ateşinden kurtulursunuz. O iki söz Allah'dan gayri bir

mabudun olmadığına ve benim de onun elçisi olduğuna şehadet getirmektir.

Her kim bu konuda bana icabet eder bunun için kiyam etmekte bana yardımcı olursa, benim kardeşim, vasim, vezirim, varisim ve benden sonra halifem olacaktır." o mecliste hazır bulunanlardan on yaşında olan Hz. Ali Ali (a.s) dışında hiç bir kimse cevap vermedi.

Evet Hz. Resülullah'ın o mecliste konuşma yaptığı sırada Hz. Ali hakikat gören gözlerini o hazretin mübarek gözüne dikmiş ve ve can kulağıyla o hazretin mübarek sözlerini dinliyordu. İşte bu sırada yalnızca o hazret ayağa kalktı ve şehadet kelimelerini açıkca dile getirerek Allah'dan gayri bir mabudun olmadığına ve senin de onun kulu ve resulu olduğuna şehadet ederim dedi.

Hz. Resulullah: Ey Ali sen oturbuyurdu ve üç defa yukarıdaki sözünü tekrarladı ve her üç defasında da Ali'den gayri icabet eden olmadı. Bunun üzerine Hz. Resulullah orda hazır olan cemaate şöyle buyurdu: "Bu sizin aranızda benim kardeşim, vasim ve halifemdir." Bazı kitaplarda da Hz. Ali (a.s)ın kendisine hitaben şöyle buyurduüu nakledilmiştir:

"Ey Ali sen benim kardeşim, vezirim, varisim ve benden sonra halifemsin" Abdül müttelip çocukları meclisten kalkıp hz. Resülullah'ın peygamberliğini alaya alarak çekip gittiler. Ebu lehep olaylı bir şekilde Ebu Talibe şöyle dedi: "Arfık bundan sonra sen kendi kardeşinin oğluyla kendi oğluna iteat etmelisin" Hz. Resülullah'ın mezkur inzar ayeti gereği Abdül müttelip ailesini Hak Tealanın ibadetine davet ettiği güne inzar günü denmektedir."

Ehl-i Sünnetten bazıları Hz. İmam Ali (a.s)ın inzar günü ve ondan önce olan iman getirme konusunu önemsiz göstermek için şöyle diyorlar: Evet hz. Ali Ebu Bekir ve diğerleri dahil olmak üzere herkesten önce iman getirmiştir. Ancak o zaman henüz Hz. Ali ergenlik çağına ermiyen bir çocuk idi ve teklifle yükümlü değildi. Dolayısıyla Hz. Ali'nın iman getirmesi akıl ve mantığa dayalı olmayıp sadece çocuksu bir taklid yüzünden olmuştur.

Oysa ki Ebu Bekir ve ömer iman getirdikleri zamanda ya ve akıl açısından kemal haddinde olup anlayarak ve düşünerek Peygamber (s.a.s)e iman getirmişlerdir. Açıktırki akıl ve incelemeye dayanan bir iman çocuksu taklide dayalı imandan üstündür.

Bu şüphenin cevabında diyoruz ki; Hz. Ali (a.s)ı diğerleriyle kıyas etmek doğru değildir ve

gerçekte bu şüpheyi ortaya atanlar Mevlananın deyimiyle pakları kendileriyle kıyas etmişlerdir.
Birinci olarak bülüğ çağına ermek şer'i hükümlerle yükümlü olmak açısından şarttır. Akli konularda şart değildir.

Allah'a birliğine ve peygambere inanmak şer'ideğil akli bir meseledir, şer'i ikinci olarak insanların yaşları fazlalasınca akıl güclerinin çoğalması bütün insanlar için geçerli olan genel bir hüküm değildir. Bir çok insan vardır ki ömrünün ilk başlarında kırk ve ellı yaşında bulunan diğer insanlardan akıl ve mantık açısından daha güclüdür.

Özellıkle de bu çocuk Allah'u Teala tarafından Ruh'ul kudusla teyit edilmiş olursa. Nitekim Hz. İsa (a.s) yeni doğmuş çocuk olduğu halde "Ben Allah'ın kuluyum bana kitap vermiş ve beni peygamber kılmıştır." dedi:
Allah'u Teala yahya peygamber (a.s) hakkında şöyle buyuruyor:

"Ey yahya kitabı (Tevratı) kuvvetle ol ve biz ona küçük çocukken hüküm (hikmet) verdik"
Seyyid Himyeri Hz. İmam Ali (a.s)ın övgüsünde okuduğu bir şiirinde bu konuya işareten şöyle diyor:
Küçük çocukken ona hidayet ve hikmet verildi.
Yahya'ya çocukluk gününde hikmet verildiği gibi

Yine Hz. Yusuf peygamber'in hikayesini anlatan "Ve onun ailesinden olan bir tanık tanıklık ettiki..." ayetinin tefsirinde müfessirler diyorlarki:
Ayette geçen tanıkdan maksad züleyhanın ailesinden olan küçük bir çocuktur. O halde küçük Yaşta olmak aklın kemale ermediğine bir delil teşkil edemez.

Üçüncü olarak Ali (a.s)ın iman getirmesi diğerlerinin iman getirmesiyle kıyaslanamaz. Zira Hz. Ali'nın imanı fıtrattan kaynaklanıyordu, oysa diğerlerinin imanı "doğru olup münafıklık yüzünden olmasa bile" kafirlikten imana dönmek idi Hz. İmam Ali (a.s) bir an bile Allah'a kafir olmamıştır. Hz. Resulullah'ın mebus olmasında önce de fıtraten tevhid ehli idii Nitekim Hazret Nehc-ül Belağa kitabında bulunan bir

hutbesine şöyle buyuruyor: "Ben doğuştan fıtrat (tevhid) üzereyim ve Resulullah'a iman getirmek ve hicret etmek hususunda da diğerlerinden önce davrandam."
Hz. İmam Hüseyin (a.s) da Aşura günü İbn-i sad'ın askerlerine karşı okuduğu şiirde babasıyla

iftihar ederek şöyle diyor:
Fatimei zehra benim annemdir. Babam ise Bedir ve Huneynde kafirleri kırandır.
Henüz küçük çocukken Allah'a ibadet ediyordu.

Oysa kureyşliler o iki puta (lat ve uzza'ya) tapıyorlardı.
Muhammed bin yusuf-i El-Genci ve İbn-ül Hadid ve Muhibbidin Taberi gibi diğer alimler Hz. Resulullah'dan şöyle buyurduğunu rivayet ediyorlar ümmetler içerisinde her kesten önce iman getirip biron bile Allah'a şirk koşmuyanlar üç kişidir: Onlar Ali bin Ebu Talip, Yasin süresinde geçen kimse ve fıravun kavminin müminidirler. İşte sıddıklar "imanlarında perçekten doğru olanlar" bunlardır.

Dördüncü olarak Hz. Resulullah'ın sözü ve yaptıkları Bizler için ilahi bir delildir ver onda hiç bir tartışma yapılamaz. Zira Allah'u Teala Hz. Resülullah hakkında buyurmuştur ki: "O kendi heva hevesinden bir şey konuşmaz onun sözü ona olan vahiyden başka bir şey değildir." Dolayısıyla eğer

Hz. Ali(a.s)ın imanı çocuksu bir taklidden kaynaklanmış olsaydı. Hz. Resülullah ona "Ey Ali sen henüz çocuksun ve ergenlik çağına ulaşmamışsın" derdi oysa böyle bir söz söylemeği bir kenara bırakın Hz. İmam Ali'nin imanını kabul buyurdu ve aynı durumda orda hazır bulunanların hepsine Hz. Ali'nın kendi varisi, vasisi ve halikesi olduğunu da açıkca belirtti. Bu durumda Hz. Ali (a.s)ın imanı konusunda bu gibi itirazları yapanlar gerçekte ne Hz. Resulullah'ı tanımaktalar ne de Hz. Ali (a.s)'ı

Yine Hz. İmam Ali (a.s)ın imanını Allah'a neala her kesten daha üstün kabül edip onu övmüştür. Nitekim şia ve sünni bütün tefsir ve tarih yazarları rivayet etmişlerdir ki Abbas bin Ebdül müttelib ile şeybe Araplar arasında olduğu şekilde birbirlerine karşı övününüyorlardı. Bu sırada Hz. Ali (a.s) onların nezdinden geçip ne ile bir birinize övünüyorsunuzdiye onlardan sordu:

Abbas Hacılara su verme görevi bana aittir ve ben bu hizmetle övünüyorum dedi. Şeybe de: Ben Beytüllah'ın hizmetüsiyim ve onun onahtarları benim nezdimdedir. Ben bunun la övünüyorum'dedi. Hz. Ali: övgü bana daha layıktır. Buyurdu zira ben sızlerden önce iman getirmişim ve bu kıbleye doğru namaz kılmışımdır, Onlardan hiç biri diğerinin sözünü kabul etmeğe yanaşmadıkları için hakemlik için Hz. Resülullah'ın huzuruna gittiler.

Bu sırada cebrail nazil olup şu ayeti getirdi:
Acaba siz hacılara su verme ve mescid-ül Haram onarma işini, Allah'a ve kıyamet gününe inanıp....
Allah yolunda cihad eden kimse gibimi sanıyorsunuz. Onlar Allah katında eşit olamazlar Allah zalimleri hidayet etmez."
Bütün tarih yazarları Hz. Resülullah'ın davetine ilk icabet edip iman getiren kimsenin Hz. Ali (a.s) olduğunu tastik etmekteler. Yine şia ve sünni tarih yazarları peygamberi Ekrem'in, bana ilk iman getiren kimsenin benden sonra benim yerimde halikemdir dediğini nakletmişlerdir.

Bu durumda bu konuda şüphe edip itiraz edenleri niçin bunu kabul etmediklerini sormak gerekir.
Biz beşinci bölümde bu konuda genişce bahsedeceğiz.
Burde dikkat edilmesi gereken önemli nokta şudurki; Hz. Ali (a.s)ın iman getirip islamı kabul etmesini diğer insanların islam dinine girmeleriyle kıyas etmek mümkün değildir.

Zira Hz. Ali (a.s) yalnızca dışsel görüntülere kapılarak veya peygamberle hazret arasında bulunan akrabalık yakınlığı dolayısıyla iman getirmiş değildir. Aksine Hz. İmam Ali(a.s) çocukluk döneminden itibaren hakikata aşık idi ve onun uğrunda her şeyi unutuyordu. Bu yüzden hakikatın mazharı olan Hz. Resülullah'a karşı mutlak fani idi ve hakikat ve dinini tebliği uğrunda fedakarlığı duruk noktasına ulaştırmıştır.

Şu kesindirki, Hz. Resülullah Hz. Ali (a.s)dan daha fedakar bir kimseye sahip değildir. Hiç bir kimse de Hz. Ali (a.s) islamın yücelmesi uğrunda gösterdiği eşsiz fedakarlıkları inkar edemez. Bütün tehlikeli ve zor durumlarda Hz. Ali (a.s) kendi canını Hz. Resülullah'a siper ederdi. O bu görevi severek ve bütün kalbiyle kabül etmişti.

İslamın ilk doğuşundan itibaren Hz. Resülullah kureyşin muhalifetiyle karşılaştı. Onlar mümkün olan her yoldan Resülullah'a eziyet yapmaya çalışıyorlardı. Hz. Resulullah bisattan sonra mekkede bulunduğu onüç sene süresince bir an bile kureyşin ve hatta Ebu Lehep gibi çok yakınlarının baskı ve eziyyetinden manda değildi.

Bütün bu süre içerisinde Hz. İmam Ali bin gölge gibi peygamberin arkasında yeralarak mekkeli müşrik ve putperestlerin eziyyet ve baskılarından koruyordu. Hz. Alinin Resülullah'ın yanında bulunduğu sürece hiç bir kimse Hz. Resülullah'a eziyet etme cesaretini gösteremiyordu.

Tevhide davetin bazen gizli ve bazende açık yapıldığı bu dönemde Hz. İmam Ali (a.s) hiç bir fedakarlıktan sakınmıyordu. Neticede Hz. Resülullah'ın daveti gün geçtikce daha da güclendi ve artık Hz. Resülullah açıkca hakkı putperstliği bırakıp Allah'a tapmaya davet etmeğe başladı. Bu sırada erkek ve kadınlardan bir grubun islam dinini kabul etmeleri kureyş kabilesi ve diğer kabilelerden olan müşriklere ağır geldi. Neticede müşrikler Hz. Resulüllah'a ve müminlere karşı olan eziyyetlerini birkas kat daha arttırdılar.

Hz. Resülullah'ın en büyük düşmanları: Ebu Cehil, Ehnes bin şerik, Ebu sufyan, Amr bin As, ömer bin Hattap ve kendi amcası Ebu Lehep idi. Bunlar Ebu Talipden açıkca Resülullah'dan himayetini kaldırıp onu kureyşe teslim etmesini istediler. Fakat Ebu Talip hayatta bulunduğu sürece peygamberden himayet etmeğe davam ettive Hazretin davatini yayması için elinden gelen kolaylıkları temin etmeğe çalıştı.

Müşrikleri şiddetli başkıları sonucu Hz. Resülullah bir grup kendi akraba ve arkadaşlarıyla birlikte bütün zorluklarına rağmen üç yıl boyunca Ebu Talibin şibi denilen yerde muhasarada kalıp gizlice ibadetlerini yapmak zorunda kaldılar. Bu süre içerisinde Hz. Resülullah ve dostları açıkca toplumda ıbadet yapma imkanına sahip değillerdi.

Bütün bu dönemlerde Hz. Ali (a.s) devamlı olarak Hz. Resülullahla beraberdi. Aslında onlar arasında öyle bir ruhi bağlılık ve uyum vardı ki, onların yaşantısının birbirinden ayrılması mümkün değildi:

İslam dini karşılaştığı engeller dolayısıyla önüç yıl süresince mekkede pek fazla bir ilerleme koydedeme ve takriben durgun bir haldeydi dolayısıyla islam fidanının gelişip büyüyeceği yeni bir ortam bulmak gerekiyordu. İşte bu düşünce Hz. Resülullah'ın Medine'ye hicret etmesine yol açtı. Sonrakı bölümde Hz. Resülullah'ın hicreti konusunda gereken açıklamayı yapacağız.

Canımla kumların üzerine ayak basanların ve Bet-i Atıke "kabe'ye ve Hicr"i ismaile tevaf edenlerin en hayırlısı olan o Allah'ın Resülunu korudum. Ona tuzak kurdukları zaman. Büyük bahşiş sahibi olan Allah'da onu onların tuzağından kurtardı.

4. Hz. Ali (a.s)ın Hicretteki Rölü

Hz. Resülullah'ın Medine şehrine hicret etmesine ortamı hazırlıyan nedenlerden birisi o şehirde islam dininin yayılmasıdır. Peygamberi Ekrem Medine'den mekke'ye ticaret ve benzeri gaye ile

gelen arap kabileleriyle mülakat edip onları islam dinine davet ediyordu. Peygamberi Ekrem bu çalışmalarından iyi sonuçlar alıyordu. Nitekim Ebu talib'in vefatından sonra Medine'ye gelen Evs kabilesinden bir grup

Hz. Resülullahla görüştüğünde onlardan altı kişi islam dinini kabül etmiş ve medineye döndüklerinde orda islam dinini tebliğ etmeğe başlamışlardı. Sonuçta çok geçmeden yetmiş kişiyi aşkın erkek ve kadın Medine'den mekke'ye gelip islam diniyle müşerref eldılar. Böylece islam dini hızlı bir şekilde medine şehrinde yayılmaya başladı. Medine şehri kureyş kabilesinin kötü niyetleri ve eziyyetlerinden uzak olduğu için

islam dininin yayılması için mekke'den daha uygun bir ortama sahipti. Bu yüzden Resülallah mekke'de ki müminlere mekke müşriklerinin şerrinden kurtulmaları için Medine şehrine hiçret etmelerini emretmişti. Onlar da gizli ve aleni olarak medine şehrine hicret etmeğe başlamışlardı. Medine halkı ise mekke'den orayaq hicret eden müslümanları çak sıcak karşılamış ve ellerinden gelen yardım. Onlardan esirgememişlerdi.

Peygamber-i Ekremin kendisi de kalben medine'ye hicret etmek istiyordu. Fakat kendisi Allah tarafından görevlendirilmiş bir resül olduğundan dolayı bunu Allah'dan bir emir gelmedikce yapamaz ve görev yerini değiştiremezdi. Fakat bu sırada vuku bulan bir takım olaylar zorunlu olarak Hz. Resülullah'ın Medine'ye hicret etmesini gerektirdi.

Şöyle ki islam dininin Medine'de süretle yayıldığından ve müslümanlardan sir grubun oraya hicret ettiğinden haberdar olan kureyş kabilesi ve melıke müşrikleri orda islam dininin güçlenmesinden ve sonraları kendilerine bir baş ağrısı olmasından korkmaya başlamışlardı. Bu yüzden onları tahdid edebilecek olan her türlü mühtemel tehlikeyi yok etmek için peygamber-i Ekrem'i yok etmeğe ve böylece kendilerini devamlı olarak rahatlatmaja karar verdiler.

Ancak bu iş öyle kolayca da yapılabilecek bir iş değildi. Zira Resülullah Ebd-ül müttelip kabilesindenidir. Eğer peygamber belli kişiler tarafından öldürülseydi kesinlikle onlar Beni haşim genişlerinin intikam kılıcından kurtulamazlardı.

Dolayısıyla kureyş kabilesinin büyükleri gizlice toplanıp bir takım görüş alış verişlerinde bulunduktan sonra şöyle bir karar vardılar: Her kabileden bir genç seçilecek ve bunlar birlikte geceleyin peygamberi Ekremin evine saldırıp Hazreti yatağında birlikte şehid edeceklerdir. Beni

haşim kabilesi de yalnız başına bütün arap kabilelerine karşı koyma gücüne sahip olmadığına göre peygamberin intikamını almağa kalkamıyacak ve sonuçta peygamberin kanı yerde kalacaktır.

Bu şaytansi plan Resülullahı yak etmek için yizlice alınan kesin bir karardı. Ancak Hira dağında peygamberin yüzüne kendi cemal nurundan bir kapı açıp onu kendi azemet nurunda hayrete düşüren Allah'a Teala Hazretin nurlu kalbini kureyşin bu şeytansı kararından haberdar etti ve peceleyin mekke'den medineye hicret etmesine izin verdi.

Ancak kureyş kafirlerinin Hz. Resülullah'ın hicret etmesinden haberdar olmamalara için bir blan çizilmesi ve peygamberin yatağının boş kalmaması gerekiyordu. Şimdi kureyş saldırganlarının kılıçlarına hedef olması planlanan bu yatakta peygamberi Ekrem'in yerine kimin yatacağı söz konasa idi.

İşte buroda hadisenin kahramanı kendini göstermektedir. Dütünbü sözleri söylemekten maksadda bu yüce kahramanı tanıtmaktı. Evet böyle bir yatakta ancak tarihin eşini görmediği aslan yürekli Ali (a.s) yatabilirdi.

Peygamber-i Ekrem (s.a.s) Hz. Ali'yi pek iyi tanıdığından onun iman ve ihlas derecesinden haberdardı. Hz. Ali (a.s)ın nezdine gelip şöyle buyurdu: Ey Ali Allah mekke'yi terkedir medine'ye hicret etmemi emretmiştir. Ancak bu yolculuk normal bir yolculuk değildir. Bu yolculuk tam anlamıyla gizli yapılması gerekiyor ve kureyş kafirleri ondan haberdar olmamalıdırlar.

Zira onlar bu gece beni yatağımda öldürmeğe karar vermişlerdir. Bu yüzden onları aldatmak için evim boş kalmamalı. Birinin benim yatağımda yatması gerekiyor. Allah'a Teala benim gizlice hicret edebilmem için senin benim yatağımda yatmanı emrediyor. Henüz Resülullah'ın sözü tamamlanmamıştı ki Hz. Ali (a.s) bütün canıyla Resülullah'ın davetine icabet edip şöyle dedi: Ey Resülullah emrinize iteat ediyorum ve bu görevi yerine getirmekten çok sevinçliyim ve teşekkür ediyorum."

Peygamber (s.a.s): Ey Ali çok tehlikeli bir görev sena verilmiştir: Zira kureyş erkekleri geceleyin benim evime dökülecekler ve senin benim yerimde yattığın bir sırada yatağımı kendi yalın kılıçlarına hedef kılacaklardır! buyurdu.

Hernekadar Peygamber-i Ekrem bu işin ağırlığını ve tehlikeli oluşunu Hz. Ali (a.s)ın gözünda büyük terek canlandırıyorduysa, (aynı aranda Hz. Ali (a.s)ın sevinci de artıyordu. Neticede Hz. Resülullah'a şöyle arzetti: Ey Allah'ın Resulu bu yolda öldürülmekten başka bir şey de mi var?

Allah'ın emriyle senin dininin yayılması için sana reda olmamdan daha büyük seadet varmıdır?

Hz. Resulullah (s.a.s) Ali (a.s) dan hak ve hakikat yolunda gösterdiği bu açık fedakarlığı görünce mübarek gözleri yaşla doldu ve bu duygasal haliyle Hz. Ali (a.s)ın başını öptü ve daha sonra Ali(a.s)a veda ederele medineye gitmek kastıyla hicretini başlattı
Yirmi üç yaşında bir genç olan Hz. Ali (a.s) da peygamberin uyuduğu zaman giydiği özel elbisesini giyerek peygamber'in yatağında uzanıp o tehlikeli olayı beklemeğe başladı.

Fusul-ül muhimme ve kifayet-üt Talip kitaplarının yazarları ve diğerleri kendi kitaplarında şöyle yazmışlardır:
Hz. Ali (a.s) peygamber-i Ekrem-in yatağında yatınca Allah'u Teala cebrail ve mikail'e şöyle buyurdu: "Ben sizleri birbirinize kardeş edip birinizin ömrünü diğerinden daha uzun ettim.

Sizden hanginiz ömrünün fazla olan miktarını diğer kardeşine bağışlamaya hazırdır? Onlar şöyle orzettiler: Ey Rabbimiz bu konuda biz mecburmuyuz yoksa muhtarız. Allah'u Teala onlara muhtar olduklarını bildirince onların hiçbiri ömrünün fazlasını diğerine bağışlamaya hazır olmadılar. Bu sırada Allah'a Teala onlara şöyle buyurdu: "Ben velim Ali'yil peygamberim Muhammed'e kardeş kıldım.

O peygamberin yatağında yatmıştır. Bakın görün o nasıl kendi canını kardeşine feda etmekte ve onun hayatını kendi yaşantısına tercih etmektedir. Öyleyse inin yere ve siz de onun canını düşmanlarından koruyun. Allah'a Teala'nın bu emri üzerine O iki melek yere indiler ve cebrail Hz. Ali (a.s)ın başı ucunda mikail de ayağı ucunda durup o hazreti korumaya başladılar. Bu arada cebrail Hz. Ali (a.s) seslenerek şöyle diyordu: "Ne mutlu sana ne mutlu sana ey Ebu Talib'ın oğlu Ali. Kim senin gibi olabilir? Allah senin vesilenle meleklere iftihar ediyor"

Evet Peygamber-i öldürmek amacıyla Darün nedve'de toplanan kureyşin savaşu gençleri gecenin evvelinden orayı terkedip ellerinde yalın kılıçlar olduğu halde peygamber-i Ekrem'in evini sarmışlardı. Onlar karanlık ve sassızlığın mekkeyi sardığı bu gecenin seher vaktinde kendi şeytansı niyetlerini gerçekleştirmek amacıyla

Hz. Resulullah'ın evine girir girmez Hz. Ali (a.s) peygamber-i Ekrem'in yatağında kalkarak kimsiniz ve ne istiyorsunuz diye haykırdı? Kureyş erkekleri hz. Ali (a.s) önlarinde görünce şaşırarak karuyup kaldılar ve sonra sessizliği bozarak Muhammed nerdedir diye bağırdılar?

Hz. Ali (a.s) büyük bir metanet içerisinde onlara; "Ben muhammedin gözetcisi değildirm ve sizler de onu bana teslim etmemiştinizki benden istiyorsunuz. Cevabını verdi.

Saldırganlardan biri muhammed'in en büyük yardımcısı bu Ali'dir, iyisi onun yerine Ali'yi kanına buluyalım dedi!
Hz. Ali (a.s) onlara: ne yazık ki Resülullah bana savaşmak izni vermemiştir yoksa, sizin bu cüretinizin cevabını verir, o hazretin evine girmenin cezasını size tattırır ve hepinizi kılıçtan geçirirdim" cevabını verdi. Daha sonra onları ordan dağıttı ve "gidin sizler seadetten uzak bir grupsunuz" dedi.

Hz. Resülullah'ın hicret ettiğinden haberdar olan kureyşliler o hazreti takibe koluldular ve Hz. Resülullahla Ebu Bekrin saklanmış oldukları sur mağarasının önüne kadar gittiler.
Ancak Allah'u Teala o hazreti korudu ve kureyş müşrikleri o hazreti bulmaktan ümidlerini kestiler. Hz. Ali (a.s)ın hicret zamanın da gösterdiği fedakarlık tavsif edilemimeyecek kadar büyüktür. 23 yaşında bulunan bir genç o cesaretli ve hakikati arayan güçlü kalple islam dininin yayılması için kendi canını Resülullahın uğrunda feda ederek kesin ölüm tehlikesine atıldı.
Nitekim Hz. Ali (a.s) bir şiirinde bu olaya işaret ederek şöyle diyor:

Canımla, kumların üzerine ayak basanların ve Beyt-i Atike (kabeye) ve Hicri ismaile tevaf edenlerin en hayırlısı olan o Allah'ın Resülunu korudum. Ona tuzak kurdukları zamanda büyük bağış sahibi olan Allah onu onların tuzağından kurtardı"
Allah'u Teala'da bu fedakarlığı taktir etmek için şu ayeti Resülullah'a nazil etti: İnsanlardan öyleleri de varki Allah'ın rızasını kazanmak için kendi nefislerini satarlar Bütün şia ve sünni tafsir yazarları bu kimsenin Hz. Ali (a.s) olduğunu nakletmişlerdir.
Hz. Ali (a.s)ın hicret zamanında gösterdiği fedakarlık yalnızca o hazretin peygamberin yatağında yatmasından ibaret değildir. Hz. Resülullah'dan sonra Mekke'de

kalan müslümanların sorunlarının halledilmesi ve peygambere verilmiş olan emanetlerin sahiplerine geri verilmesi de Hz. Ali (a.s) tarafından yerine getirilmiştir.
Peygamber-i Ekrem'in Medineye gelmesinden bir kaç gün sonra "bazıları Hz. Resülullah'ın kuba mescidinde beklediğini ve Hz. Ali (a.s) geldikten sonra medine'ye girdiğini yazmışlardır."

Hz. Ali (a.s) da kendi annesini, Resülullahın kızı fatime (a.s), iki ayrı müslüman kadını ve müslümanların zayıf olanlarını alarak medine yoluna koyuldu. Resul-i Ekrem Medine'ye

ulaştığında fazla yol yürümekten dolayı sonucu ayakları yara olmuş olan Hz. Ali (a.s) kucaklayıp o hazrete kavuşmanın sevincin den dolayı ağlamaya başladı.

Hz. Ali (a.s) Medine'de de devamlı olarak peygamberin kenarında idi. Hz. Resülullah hicretin birinci yılında muhacir ve ensar arasında kardeşlik ilan ederken Hz. Ali (a.s), da kendi kardeşi olarak ilan etti.
Hicretin ikinci yılında da kendi eziz kızı fatimetüz zehra'ya Hz. Ali (a.s)a vererek şöyle dedi:

Ey Ali Allah'u Teala bana fatime'yi seninle evlendirmemi emretmiştir. Ben de onu sana dört yüz miskal gümüş mihriyesi karşılığında nikahladım. Ali (a.s)da; Resülullah ben de buna razı oldum ve bu lutfundan dolayıda yüce Allahım'dan ve onun büyük resulundan razı oldum" dedi. Ve Allah'a şükür için yere secdeye kapıldı.

Bu yıl üçerisinde Allah'u Teala tarafından müşriklerle savaşma emri geldi. Resülullah kafirlerle savaş etmeğe başladı. Bu savaşlarda islam ordusunun zafer kazanmasında en büyük rölu oynayan Hz. Ali (a.s) idi. Bu tarihten itibaren Hz. Ali (a.s)ın hayatında yeni bir dönem başlıyor ki onu Hz. İmam Ali'nin askeri hizmetleri olarak adlandırabiliriz. İşte sonraki fasılda bu konuyu ele alıp onlardan bazısına işaret edeceğiz.

- Alak suresi 1. ayetten 5. ayete kadar.
- Müddessir süresi 1. ayetten 7. ayete kadar.
- Zehair-ül ukba s. 58 fusul-ül Mühimme s. 125
- Zehair-ül ukba s.59 yenabiül Mevedde s. 60 sireti ibni Hişam c. 1 s. 245 ve diğer kitaplar.

- Yenabi-ül meveddet 12. bölüm s. 61 irşadi Mür-id c.1 . s. Bölüm 2. Hadıs.
- Fusül-ül mühimme s. 16
- Şuara süresi Ayet 214.
- Tarhi Teberi c. 2. s. 217 irşadi müfid c. 1 Bölüm: 7. kifayet--üt Talip 51. Bölüm s. 205 şevahid-üt tenzil c. 1. s. 421 yenabiül meveddet s. 105 Tarih-i Ebül Fida c.1 s. 216. Tefsir-i Fahri Razı ve diğer kitaplar.
- Meryem suresi Ayet 30

- Meryem suresi Ayet 12.

- Yusuf suresi Ayet 26

- Nehcül Belağa

- Kifayet-üt Talip 24. Bölüm s. 123.

Necim Suresi 3. ve 4. Ayetler.

- Fusul-ül Mühimme s. 123 Şevahid-üt Tenzil c.1 s. 248 Yenabiul meveddet 22 Bölüm s. 93 Tefsir-i kummi s. 260 ve diğer kitaplar.

- Tevbe suresi 19.

- Üsdül Gabe'nın 4. cildinin 53. sahifesinde şöyle yazıyor: Ömer müslüman olmadan önce Hz. Resülullah'a karşı herkesten daha fazla baskı yapıyordu.

- Enfal süresinin 30. Ayeti buna işaret ederek buyuruyor:

- Hz. Resülullah'a bisatın 13. yılının Rebiul Evvel ayında mekke'den hicret etmişlerdir.

- Fusul-il mühimme s. 33 kifayet-üt Talip s. 239 yenabi-ül mevedde 21. Bölüm s. 92 keş-ül Gumme s. 91 Tefsir-i salebi-Tefsiri fahri Razı ve diğer kitaplar.

- Bihar-ül Envar c. 36. s. 46

- Bakara suresi Ayet: 207

- Şevahid-üt Tenzil c. 1, s.96 irşad-i Müfid c.1. bab: 4. Bölüm 9 kifayet-üt Talip s. 239 Tefsir-i Kummi s. 61 ve diğer tefsirler.